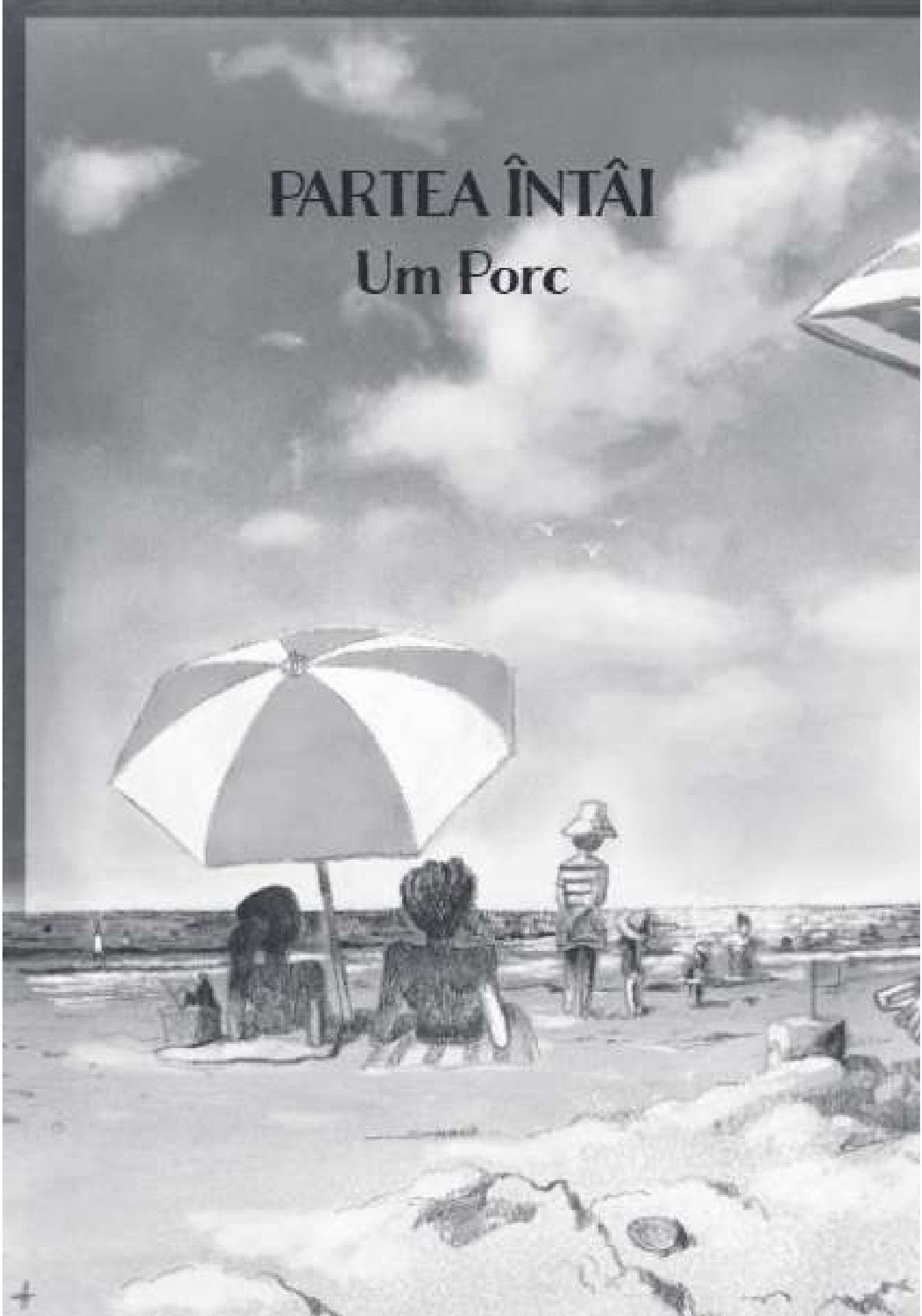

PARTEA ÎNTÂI

Um Porc

Um Porc

Um Porc era un mic porc de jucărie făcut dintr-un material moale, ca de prosop. Avea în burtică niște mărgele din plastic, motiv pentru care era numai bun de aruncat în sus. Copitele lui pufoase aveau exact mărimea potrivită ca să șteargă câte o lacrimă. Când era foarte mic, stăpânul lui Um Porc, Jack, îi sugea seară de seară urechea lui Um Porc și adormea cu ea în gură.

Um Porc și-a primit numele atunci când a început Jack să vorbească, fiindcă în loc de „Un Porc", el zicea „Um Porc". Când fusese nou, Um Porc fusese roz-portocaliu, culoarea somonului, și avusese niște ochi din plastic negri, lucioși. Dar Jack nu și-l mai amintea pe Um Porc așa. Pentru el era limpede că Um Porc arătase dintotdeauna la fel ca acum: cenușiu, decolorat, cu o ureche țeapănă de cât o supsese Jack. Lui Um Porc îi

căzuseră și ochii, în locul lor rămânându-i pe chip, pentru o vreme, niște mici găurele. Dar apoi mama lui Jack, care era asistentă medicală, i-a cusut niște nășturași în locul mărgelelor de plastic pierdute. În după-amiaza aceea, când Jack s-a întors de la creșă, Um Porc stătea pe masa din bucătărie înfășurat într-un fular de lână și îl aștepta pe Jack să-i scoată micile bandaje care îi acopereau ochii. Mama chiar notase câteva informații despre pacientul Um Porc: „U.P. Jones. Operație de atașare de nasturi. Chirurg: Mama."

După operația la ochi, toată lumea s-a apucat să-i prescurteze numele lui Um Porc și să-i spună „UP". După ce-a împlinit doi ani, Jack n-a mai vrut nicicum să doarmă fără UP, ceea ce era o problemă, pentru că, atunci când venea ora de culcare, de regulă UP nu era de găsit nicăieri. Uneori lui Mami și lui Tati le lua o grămadă de timp până îl găseau pe UP, care apărea prin te miri ce locuri: ascuns într-un adidas de-al lui Tati sau mototolit într-un ghiveci de flori.

— De ce îl tot ascunzi, Jack? întreba Mami de fiecare dată când îl găsea pe UP făcut covrig în vreun sertar din bucătărie sau ascuns sub o pernă de pe canapea.

Răspunsul era însă secret, cunoscut doar de Jack și UP. Jack știa că lui UP îi plăceau culcușurile primitoare, unde putea să se cuibărească și să doarmă în voie.

Lui UP îi plăcea să facă exact aceleași lucruri care îi plăceau și lui Jack: să meargă de-a buşilea pe sub tufişuri și prin tot felul de ascunzători și să fie aruncat în sus. Pe Jack îl arunca Tati, iar pe UP îl arunca Jack. Pe UP nu-l deranja să se murdărească sau să fie scăpat din greșeală în câte o baltă; își dorea numai ca el și Jack să se distreze împreună.

Odată, când Jack avea trei ani, l-a băgat pe UP într-un coș de materiale reciclabile, fiindcă o auzise pe Mami spunând că acel coș era pentru materiale reciclabile și se gândise că asta era ceva despre biciclete. Așa că a așteptat până când a ieșit Mami din bucătărie, după care i-a dat drumul lui UP înăuntru, închipuindu-și că, atunci când va pune capacul la loc, UP o să se învârtă puțin. Ce-a mai râs Mami când Jack i-a explicat de ce tot trăgea el cu ochiul în coș: voia să vadă cum se învârt lucrurile înăuntru. Atunci Mami i-a explicat că „reciclare" nu are nimic de-a face cu mersul pe bicicletă. Toate lucrurile din coș urmau să fie duse undeva și transformate în alte lucruri, așa încât o să primească o nouă viață. Iar Jack categoric nu voia ca UP să plece și să fie transformat în altceva, așa că nu l-a mai băgat niciodată în coșul pentru materiale reciclabile.

După toate aventurile prin care a trecut, UP a căpătat un miros interesant, care lui Jack îi plăcea foarte mult. Era un amestec de mirosuri din toate locurile

prin care trecuse UP în aventurile lui, împreună cu mirosul grotei întunecate și calde de sub învelitoarea lui Jack și o urmă din parfumul lui Mami, deoarece, când venea să-i spună noapte bună lui Jack, Mami îl îmbrățișa și îl săruta întotdeauna și pe UP.

Din când în când, Mami hotăra că UP mirosea cam rău și că are nevoie de o baie bună. Prima oară când UP a ajuns în mașina de spălat, Jack s-a întins pe podeaua din bucătărie și a urlat de nervi și de frică. Mami a încercat să-i arate lui Jack cât de bine se distrează UP învârtindu-se de colo-colo în mașină, dar Jack nu a iertat-o pe deplin până când, în noaptea aceea, UP nu a ajuns înapoi în grota de sub învelitoarea lui, moale, uscat și mirosind a detergent. În curând Jack s-a obișnuit cu gândul că, din când în când, UP ajungea în mașina de spălat, însă de fiecare dată abia aștepta ca UP să-și recapete mirosul lui natural.

Cel mai rău lucru care i s-a întâmplat vreodată lui UP a fost când Jack avea patru ani și l-a pierdut pe plajă. Tati strânsese deja toate prosoapele, iar Mami îl ajuta pe Jack să-și pună hanoracul, când deodată Jack și-a amintit că l-a îngropat pe UP undeva, doar că nu prea-și mai aducea aminte unde. Au căutat până când soarele a apus, iar plaja aproape că s-a golit de lume, și Tati s-a enervat rău, și Jack s-a pus pe plâns în hohote, însă Mami îi tot repeta să nu-și piardă speranța

și săpa în continuare cu mâinile peste tot. Atunci, tocmai când Tati zicea că gata, vor fi nevoiți să plece fără UP, Jack și-a vârât piciorul gol adânc în nisip și a dat cu degetele de ceva molcuț. Jack l-a scos pe UP din nisip, suspinând de fericire, iar Tati a zis că UP n-o să mai meargă la plajă niciodată, ceea ce nu era deloc corect, după părerea lui Jack, fiindcă lui UP îi plăcea nisipul și ăsta era de fapt motivul pentru care îl și îngropase.

2

Mami și Tati

Cu puțin înainte de a începe Jack școala, a sosit o scrisoare prin care toți părinții erau informați că în prima zi copiii ar trebui să își aducă la școală jucăria de pluș preferată. Toți copiii din clasa lui Jack au adus câte un ursuleț, dar Jack, firește, l-a adus pe UP. Fiecare copil a mers pe rând în fața clasei, a spus numele jucăriei lui și de ce ține la ea. Când a sosit rândul lui, Jack a explicat de ce pe UP îl cheamă UP și a povestit despre operația lui la ochi și despre ziua în care fusese îngropat pe plajă, cât pe ce să se piardă pentru totdeauna. Poveștile despre UP și despre aventurile lui i-au făcut pe copiii din clasă să râdă, iar când Jack a terminat de povestit, toți au aplaudat. UP era de departe cea mai amuzantă și mai interesantă jucărie, chiar dacă era și una dintre cele mai jerpelite. În pauză, Jack s-a

jucat împreună cu un băiat pe care îl chema Freddie, aruncându-l pe UP de la unul la altul. Chiar înainte de sfârşitul pauzei, Jack l-a scăpat pe UP într-o baltă. În seara aceea, UP a ajuns din nou în maşina de spălat.

Dacă se întâmpla ca Jack să aibă o zi proastă la şcoală (dacă primea vreo notă mică sau se certa cu Freddie, sau dacă cineva făcea haz deoarece lui Jack îi ieşise vaza de lut strâmbă), UP îl aştepta acasă şi îi ştergea câte o lacrimă cu copitele lui mici şi pufoase. Orice păţea Jack, UP îi era alături, înţelegându-l şi iertându-l, şi aducând mereu cu sine mirosul acela liniştitor, de acasă, care reapărea de fiecare dată, indiferent cât de des îl spăla Mami.

Într-o seară, puţin după începerea şcolii, Jack a fost trezit din somn de un zgomot. Pe întuneric, a bâjbâit după UP şi l-a tras mai aproape.

Cineva se răstea. Vocea aducea oarecum cu a lui Tati. Apoi s-a auzit un trosnet şi o femeie ţipând. Suna ca Mami, dar nu aşa cum o auzise el până atunci. Jack era speriat. A ascultat preţ de câteva clipe, acoperindu-şi gura şi nasul cu UP. Şi-a dat seama că şi UP era speriat.

Lui Jack i-a trecut prin minte că poate Mami şi Tati se luptă amândoi cu vreun tâlhar. Ştia numărul de telefon la care trebuia să suni ca să chemi poliţia, aşa că, pe întuneric, s-a dat jos din pat şi s-a furişat afară, pe palier. Ţinându-l în continuare pe UP în mână, a coborât

scara pe vârfuri. Tati încă răcnea, iar Mami încă țipa. Jack nu auzea vocea tâlharului.

Apoi ușa salonului s-a deschis brusc, cu zgomot, iar Tati s-a repezit pe hol. Nu avea pijamaua pe el, ci o pereche de jeanși și un pulover. Tati nici nu a băgat de seamă că Jack era pe scară. A deschis ușa de la intrare, a pășit afară și a trântit ușa în urma lui. Jack a auzit zgomotul motorului de mașină dinspre aleea din fața casei, apoi mașina lui Tati îndepărtându-se.

Jack s-a furișat în salon. Lampa zăcea pe podea, iar Mami ședea pe canapea, cu fața în palme, plângând. Când a auzit pașii lui Jack, Mami a ridicat privirea, surprinsă, după care a plâns și mai tare. Jack a crezut că Mami o să-i explice ce s-a întâmplat și-o să facă să fie totul bine. Dar când a alergat spre ea, Mami doar l-a strâns în brațe tare-tare, așa cum îl strângea el pe UP atunci când era supărat sau trist.

3

Schimbări

După aceea Tati n-a mai locuit cu ei.

Mami și Tati i-au explicat lui Jack, separat, că nu-și mai doreau să fie căsătoriți. Jack le-a spus că înțelege. Le-a spus că și alți copii de la școală au mame și tați care nu mai locuiesc împreună. Își dădea seama că aveau nevoie ca el să fie împăcat cu situația, așa că se prefăcea că era în regulă.

Dar în unele seri, după ce Mami îl săruta și închidea ușa, Jack plângea lipindu-și fața de trupul flasc al lui UP. Porcul știa și înțelegea totul fără să i se spună. Știa despre nodul acela tare din pieptul lui Jack. UP îi ștergea lacrimile cu copitele. Pe întuneric, cât timp era împreună cu UP, Jack nu mai trebuia să se prefacă.

Curând după ce Jack a împlinit șase ani, Tati l-a dus să mănânce împreună hamburgeri, i-a dăruit o cutie

mare de Lego și i-a spus că a primit o slujbă în străinătate.

— Dar pot vorbi cu tine tot timpul, Jack, a spus Tati. Și tu poți veni cu avionul să mă vizitezi. O să fie amuzant, nu?

Lui Jack nu i se părea că suna nici pe departe așa de amuzant ca atunci când aveai un tată aproape cu care să te joci, dar nu a spus nimic. Începea să se obișnuiască să nu spună anumite lucruri.

Pe urmă Mami i-a zis că ar fi o idee bună ca ei doi să se mute mai aproape de Buni și de Bunicul, care puteau să aibă grijă de el când ea trebuia să lucreze până târziu. Mami avea o slujbă nouă la un spital mare, iar Bunicul le găsise o casă drăguță cu grădină la doar două străzi distanță de casa lor. Buni și Bunicul aveau un câine tare neastâmpărat, pe care îl chema Toby. Lui Jack i se părea că Toby-câinele e amuzant.

— Dar va trebui să-mi părăsesc și școala? a întrebat Jack, gândindu-se la prietenul lui cel mai bun, Freddie.

— Da, a răspuns Mami. Dar există o școală foarte aproape de noua noastră casă. Sunt sigură că o să-ți placă.

— Eu nu cred c-o să-mi placă, a zis Jack.

Nu voia să se mute și nu voia nicio școală nouă. Mami parcă nu pricepea că Jack nu mai voia alte schimbări. El voia să rămână cu prietenii de la școală și în

casa lor de până acum, unde el și UP trecuseră prin atâtea aventuri.

Buni și Bunicul au vorbit la telefon cu el. I-au spus lui Jack că abia așteaptă ca el și Mami să vină să locuiască aproape de ei și că o să se distreze de minune, jucându-se în parc cu Toby-câinele. Așa că Jack a zis că e în regulă, dar nu a spus asta din tot sufletul. Singura persoană care părea că înțelege era UP. Jack știa că și lui UP o să-i fie dor de ascunzătorile lor preferate.

La câteva săptămâni după ce Mami i-a spus despre casa cea nouă, Jack și-a luat rămas bun de la învățătoarea lui și de la Freddie. A doua zi au venit oamenii pentru mutare și au luat toate lucrurile care făcuseră ca vechea lor casă să arate a cămin, iar Mami i-a dus pe Jack și pe UP cu mașina la o sută de mile depărtare.

Jack a trebuit să recunoască: drumul a fost amuzant. UP i-a șezut în poală, el și Mami s-au jucat „Văd cu ochișorul meu", iar la jumătatea drumului s-au oprit să mănânce pizza și înghețată. Mami l-a lăsat pe Jack să-și cumpere două bile de gumă de mestecat de la un automat, una pentru el și una pentru UP (doar că, i-a explicat el lui Mami după ce s-au întors la mașină, tot el avea să fie nevoit să o mănânce și pe a lui UP).

Deși nu se așteptase, lui Jack chiar i-a plăcut casa cea nouă. Camera lui era alături de camera lui Mami,

iar în fața ferestrei avea un copac înalt. Buni și Bunicul au ajuns la cinci minute după ei, cu sacoșe de mâncare, să le umple frigiderul. Primul lucru pe care l-a făcut Toby-câinele a fost să încerce să-l înhațe pe UP din mâna lui Jack.

— Nu, Toby, știi că UP e al meu! a spus Jack, îndesându-și-l pe UP în sân, sub pulover, în siguranță, dar lăsându-i capul afară, ca să poată vedea ce se întâmplă.

Oamenii de la mutări au adus înăuntru toată mobila care le era familiară. Mami și Buni au pus la loc toate lucrurile prin bucătărie, în timp ce Jack, Bunicul, Toby-câinele și UP au explorat grădina. Avea o mulțime de ascunzători interesante și locuri excelente pe unde UP se putea cocoța, dar Jack l-a ținut pe UP pe lângă el, fiindcă nu avea încredere că Toby-câinele n-o să încerce să i-l înhațe din nou.

În seara aceea, în pat, Jack l-a ținut pe UP în brațe, inspirând mirosul lui familiar, liniștitor, și amândoi au convenit, fără să scoată vreun cuvânt, că ziua cu mutarea nu fusese nici pe departe atât de proastă cum se așteptase Jack. Fereastra camerei lui Jack nu avea încă draperii și, până au adormit, Jack și UP s-au uitat la frunzele tremurătoare ale copacului și la cerul tot mai întunecat din spatele lui.

Holly Macaulay

Luni, Mami l-a prins pe Jack încercând să-l strecoare pe UP în ghiozdan.

— Nu, Jack! a spus ea blând. Dacă se pierde?

Înspăimântat la gândul că l-ar putea pierde pe UP la noua lui școală, printre străini, Jack l-a dus pe UP înapoi în camera lui. Însă cu cât se apropia de poarta școlii, cu atât se simțea mai singur și mai speriat.

— Sunt sigură c-o să ai o zi minunată, a spus Mami, strângându-l în brațe înainte să sune clopoțelul, iar Jack să trebuiască să intre în școală.

Jack nu a spus nimic. Se încrunta de efort, să nu arate că era speriat.

Toți copiii din noua lui clasă s-au zgâit la el. Păreau mai mari decât cei din fosta lui clasă. Învățătoarea i-a vorbit blând și l-a întrebat cum îl cheamă. Apoi i-a

chemat pe ceilalți elevi să vină în față unul câte unul și să arate ce adunaseră pentru ora de științele naturii. Jack, bineînțeles, nu adusese nimic, deci i-a privit pe elevi cum le arătau colegilor lor frunze, ghinde și castane.

A urmat apoi pauza. Jack și-a găsit un colț în care să nu-l deranjeze nimeni.

După pauză, învățătoarea le-a spus să-și scoată cu toții manualele de citire și i-a dat un manual și lui Jack. Pe urmă le-a spus copiilor că ziua aceea era una specială, pentru că primeau vizita unor elevi mai mari. Fiecare dintre ei urma să aibă câte un partener care să îl ajute la citire.

Apoi ușa clasei s-a deschis și au intrat o mulțime de copii mai mari, din clasa terminală. Toți zâmbeau larg, iar câțiva dintre ei le-au făcut semn cu mâna copiilor mai mici pe care îi cunoșteau. Jack nu se simțise niciodată mai speriat.

Dintre toți, ieșea în evidență o fată înaltă. Avea un păr lung, negru, pe care și-l legase într-o coadă de cal. Ea nu chicotea acoperindu-și fața cu mâna, așa cum făceau celelalte fete mai mari. În vreme ce învățătoarea i-a poftit pe elevii mai mari să-și aleagă câte un partener, ea a rămas în picioare, calmă. Când fata înaltă i-a prins privirea lui Jack, el și-a cercetat numaidecât degetele.

Elevii mai mari au început să se învârtă printre bănci, iar colegii de clasă ai lui Jack au început să șușotească:

— Holly! Holly! Aici, Holly!

Și fetița care stătea cu Jack în bancă șușotea:

— Holly! Holly!

Observând că Jack se uită la ea, colega lui de bancă i-a explicat:

— O vezi pe cea cu părul lung și negru? E Holly Macaulay. E o gimnastă foarte bună. A apărut și la televizor.

— Bună! a rostit atunci o voce de undeva, de deasupra capului lui Jack.

Jack a privit în sus. Holly Macaulay, fata care apăruse la televizor, se uita în jos, spre el.

— Tu ești nou, nu-i așa? a întrebat ea.

Jack a dat să zică „da", dar vocea nu voia să-l asculte. Toată lumea se holba la el, iar șoaptele acelea agitate, „Holly, Holly, Holly, aici!", au devenit și mai puternice.

Dar Holly Macaulay le-a ignorat pe toate. Și-a tras un scaun și s-a așezat lângă Jack.

— Eu am să fiu partenera ta, a spus ea.

Ar putea părea ciudat să compari un purceluș fleșcăit cu o fată înaltă de unsprezece ani care a apărut la televizor, dar lui Jack nu i se părea ciudat. În prima zi pe care o petrecuse la fosta lui școală cel care îl ajutase

să-și facă prieteni fusese UP; acum, la școala asta nouă, același lucru îl făcea Holly Macaulay. După o singură oră petrecută cu Holly ca parteneră la citire, Jack nu mai era băiatul nou și tăcut. Era băiatul pe care îl alesese Holly Macaulay, băiatul pe care mai târziu, în pauza de prânz, când l-a văzut la masa cu prânzul pregătit de acasă, Holly Macaulay l-a numit „amicul meu, Jack".

Asta i-a impresionat pe ceilalți copii din clasa lui. Acum voiau să stea de vorbă cu el. După ce și-a terminat de mâncat sandviciurile, un băiat pe nume Rory l-a întrebat pe Jack dacă nu vrea să joace fotbal. Rory știa o mulțime de bancuri bune. La sfârșitul orelor, când a venit Mami să-l ia pe Jack de la școală, Rory a tras-o de mână pe mama lui până la mama lui Jack, și cele două mame au aranjat împreună ca, în săptămâna aceea, Jack să meargă într-o zi să se joace acasă la Rory.

UP a fost încântat că prima zi a lui Jack la școala cea nouă a fost atât de plăcută. S-a bucurat și când a auzit de Holly Macaulay și de Rory. Desigur, Jack nu a trebuit să-i spună nimic lui UP cu voce tare. Ghemuit sub pătură, auzind foșnetul frunzelor dincolo de geamul camerei lui Jack, UP știa și înțelegea totul fără cuvinte. Jack a adormit cu trupul lui UP, umplut cu mărgele, lipit de obrazul lui și cu mirosul familiar al lui UP amestecându-se cu acela de vopsea proaspătă din camera lui.